

Arrest

nr. 128 358 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 maart 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 29 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied voorzien van een visum type D in het kader van studies en werd in het bezit gesteld van een A-kaart die geldig was tot 31 oktober 2010.

1.2. Verzoekster diende op 16 augustus 2010 een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) teneinde toestemming te verkrijgen om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling.

1.3. Verzoekster diende op 28 februari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 april 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigde deze beslissing in zijn arrest van 21 december 2011 (RvV 21 december 2011, nr. 72 369).

1.5. Verzoekster diende op 14 juni 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 14 juli 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.7. Verzoekster diende op 16 november 2011 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 5 januari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.9. De Raad vernietigde de in punt 1.8 vermelde beslissing in zijn arrest van 29 januari 2013 (RvV 29 januari 2013, nr. 96 019).

1.10. Op 10 april 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 maart 2014 een beslissing tot verwerping van de in punt 1.2 vermelde aanvraag.

1.12. Op 10 maart 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Verzoekster werd hiervan op 24 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996; Overwegende dat de genaamde N.(...) S.(...) M.(...), geboren te (...) op (...), nationaliteit: Kameroen, verblijvende te (...), gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, §2.1°: betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van de studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument;

Overwegende dat om een verlenging te krijgen van zijn verblijf als student betrokkene geen inschrijvingsattest meer voorlegt van een instelling voor hoger onderwijs die voldoet aan de vereisten van de artikels van de Wet van 15.12.1980 maar een inschrijvingsattest voor een opleiding georganiseerd door de privé-instelling CERIS en dit voor de academiejaren 2010/2011, 2011/2012 en 2012/2013;

Overwegende dat betrokkene dus gemachtigd diende te worden tot voorlopig verblijf voor studies aan de voornoemde privé-instelling en dat deze aanvraag tot machtiging verworpen werd bij beslissing dd 11.03.2014;

Overwegende dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student; Overwegende dat de verblijfskaart verstreken is sedert 31/10/2010;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om binnen dertig dagen de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoekster stelt het volgende in haar middel:

“Verzoekster kreeg een bijlage 33bis.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Kameroen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de specifieke situatie van verzoekster.

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt immers zeer duidelijk dat zij werk heeft gevonden bij een kerk en een procedure heeft gestart om aan de geldende regelgeving te voldoen.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat verwerende partij hier rekening mee heeft gehouden.

Dit is dan ook flagrant onzorgvuldig!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoekster, haar langdurig (en legaal) verblijf, haar blijk van integratie, haar medische problemen en het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd heeft.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Verwerende partij stelt dat verzoekster weigert een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie.

Dat dit geenszins het geval is!

Verzoekster heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoekster het leven dat zij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat!

Zij heeft ook nood aan medische ondersteuning en zou in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen!

Dat het beroep tegen de negatieve beslissing aangaande haar regularisatieaanvraag op basis van art 9ter nog loopt.

Dat zij het recht heeft om deze beslissing eerst te ontvangen!

Dat zij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat zij recht heeft op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: ‘Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale

veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat zij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en haar rechten te vrijwaren.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is.

Dat zij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Integendeel zelfs, verzoekster doet er alles aan om legaal verblijf te bekomen.

Vervolgens schendt de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel

Verzoekster diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat tijdens de gehele procedure nooit een onderzoek ten gronde is gebeurd naar de aandoening van verzoekster en/of de mogelijkheid tot behandeling in Kameroen.

De aanvraag van verzoekster werd niet grondig en zorgvuldig behandeld door DVZ.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad:

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt: "Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster in gevaar is, indien zij dient terug te keren naar Kameroen.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "'Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekster werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

Tenslotte schenden deze beslissingen eveneens het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ heeft meer dan 3 jaar na de beslissing van DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Zonder rekening te houden met de integratie van verzoekster en het geheel van feitelijke elementen.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt!

Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten zou ontvangen!

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling – het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen.

Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom verwerende partij 3 jaar heeft gewacht!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om het verblijf van verzoekster zonder gegronde redenen te beëindigen en haar dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verzoekster verblijft reeds meer dan 3 jaar op het Belgisch grondgebied zonder uitvoerbare titel.

Het mag duidelijk zijn dat dit de redelijke termijn ruimschoots overschrijdt en dat het verblijf van verzoekster geregulariseerd dient te worden.

Haar langdurig (en legaal) verblijf, haar blijf van integratie, het feit dat een eventuele terugkeer naar Kameroen haar in een levensbedreigende en mensonterende situatie zou plaatsen en het feit dat verzoekster geen strafbare feiten gepleegd heeft, zorgen ervoor dat verzoekster wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!”

3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte

rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

3.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.6. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.7. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 61, §2, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag.

Artikel 61, §2, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;”

Artikel 103/3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling bedoeld in artikel 61, § 1 of § 2, van de wet of aan de leden van diens gezin het bevel geeft om het grondgebied te verlaten, bepaalt hij de termijn waarbinnen de belanghebbenden het grondgebied moeten verlaten.

In de beide gevallen geeft het gemeentebestuur van de beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde kennis door afgifte van een document dat overeenkomt met het model van bijlage 33 bis.”

3.9. In haar middel beweert verzoekster dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat verzoekster werk heeft gevonden bij een kerk en zij een procedure heeft gestart. De Raad merkt echter op dat deze blote beweringen van verzoekster geen steun vinden in het administratief dossier. Bovendien betwist noch weerlegt verzoekster de vaststelling

uit de bestreden beslissing dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde toestemming te verkrijgen om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling op 11 maart 2014 werd verworpen, waardoor zij reeds sedert 31 oktober 2010 niet langer voldoet aan de voorwaarden die aan het verblijf als student worden gesteld. Hieruit blijkt dat verzoekster haar verblijf na afloop van haar studies verlengde, hoewel zij niet langer in het bezit was van een regelmatig verblijfsdocument. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door toepassing te maken van de mogelijkheid uit artikel 61, §2, 1° van de vreemdelingenwet en aan verzoekster om voormelde reden een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

3.10. De Raad merkt op dat verzoekster uitgaat van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing waar zij meent dat de verwerende partij stelt dat zij weigert een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, aangezien dit geen overweging vormt uit de bestreden beslissing. Verder geeft verzoekster uiting aan haar bezorgdheid om bij terugkeer in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te komen, waarbij zij verwijst naar haar beroep tegen haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoekster in haar middel de beslissing die werd genomen naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen (zie punt 1.10) bekritiseert, merkt de Raad op dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De door verzoekster geciteerde rechtspraak van de Raad is dus niet dienstig in het licht van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien wijst de Raad erop dat het beroep tot nietigverklaring tegen de in punt 1.10 vermelde beslissing van 10 april 2013 werd verworpen in 's Raads arrest van 28 augustus 2014 (RvV 28 augustus 2014, nr. 128 346), waardoor zij wel degelijk de kans kreeg om in rechte op te komen tegen deze beslissing. Het betoog van verzoekster over de schending van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM, dat gebaseerd is op het feit dat haar medische situatie niet zou zijn onderzocht, mist bijgevolg elke grondslag.

3.11. Waar verzoekster meent dat het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel miskend zouden zijn omdat zij meer dan drie jaar “*na de beslissing van DVZ*” een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat het toegepaste artikel 61, §2, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn bepaalt. Verzoekster kan zich trouwens niet beroepen op een langdurig legaal verblijf aangezien zij slechts in de periode tussen 29 juli 2009 en 31 oktober 2010 over een geldige verblijfstitel beschikte. De Raad stelt trouwens vast dat verzoekster geen nadeel heeft ondervonden door het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft gewacht met het afleveren van een bevel aangezien ondertussen haar medische regularisatieprocedures konden worden afgerond (zie punt 1.3 tot 1.7). Verzoekster ontbeert dus elk belang bij haar kritiek, want de eventuele overschrijding van een redelijke termijn doet geen afbreuk aan haar illegale verblijfssituatie en doet in haren hoofde evenmin enig recht op verblijf ontstaan (cf. RvS 18 oktober 2011, nr. 215 803).

3.12. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending aangetoond van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel. In hoofde van verzoekster werden geen rechtmatige verwachtingen geschapen of werd geen rechtsonzekerheid gecreëerd.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN